

RANSKAN VALLANKUMOUSAJAN SALAPERÄISET PERSONALLISUUDET

Pekka Ervastin esitelmä 30.5.1926

Ranskan vallankumousajan salaperäiset personallisuudet on tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ilmoitettu ja jotain siihen suuntaan tahdon puhua, vaikkakin tämä nimi esitelmän nimenä on kovasti vaativainen. Se voisi pikemmin olla pitkän esitelmäsarjan nimenä kuin yksityisen esitelmän. Mahdollisesti tulenkin semmoisen sarjan joskus pitämään, sillä tuskin on toista niin kiintoisaa aikaa kuin tuo aika. Europassa Ranskan vallankumouksen molemmiin puolin; tuo aika 100 vuotta ja vähän enemmänkin sitten. Se oli sangen kiintoisa aika juuri meikäläisille, jotka tutkimme elämän salaperäisimpiä ilmiöitä, jotka olemme totuuden etsijöitä, ei ainoastaan materialistisessa merkityksessä, vaan ennen kaikkea yliaistillisessa tai niinkuin usein sanotaan yliluonnollisessa merkityksessä. Me aavistamme ja tiedämme, että totuus on henkistä laatua, elämä sisältää paljon enemmän kuin jokapäiväinen tajuntamme uneksii. Tänä päivänä en tietenkään aio tyhjentävästi puhua tämmöisistä salaperäisistä personallisuuksista, koska se olisi mahdotonta pienessä esitelmässä, vaan aikomukseni on kertoa pieniä historiallisia kaskuja kaikessa vaatimattomuudessaan, ja koska historia aina on täynnä opetuksia, niin tekin myös huomaatte, että nämä pienet seikat, joista tahdon kertoa, ovat täynnä opetusta meille ja täynnä vertauskuvia ja täynnä semmoista, joka aivan yhtä hyvin sopii meidänkin ajallemme, sopii tai on sopinut.

Kun mainitsemme Ranskan vallankumousajan salaperäisistä personallisuuksista, silloin tietysti meidän teosofien mieleen heti tulee tuommoinen henkilö kuin Saint Germain, joka oli tuon ajan epäilemättä kaikkein salaperäisin personallisuus. Hänestä en nyt aio kuitenkaan mitään puhua.

Toinen persoonallisuus, joka erikoisesti siihen aikaan herätti suurta ja ansaittua huomiota ja joka oli sangen salaperäinen, oli Mesmer, mutta hänestä en liioin aio puhua. Kolmas persoonallisuus, joka tulee heti jokaisen nykyajan teosofin mieleen, on Cagliostro. Kreivi Cagliostro on tunnettu kaikille teosofiainkin tutkijoille. Hänestä kerron vähän, mutta ensin kerron pari pientä kaskua – en tiedä, onko se niille oikea nimi – pari pientä historiallista interiööriä. Kerron ensin muutamista henkilöistä, jotka eivät ole ollenkaan niin tunnetuita kuin nämä kolme ensin mainittua nimeä.

Tahdon alottaa kertomalla, kuinka eräs pieni, syrjäinen ja kaikille tuntemattomaksi jäänyt mystillinen seura syntyi Ranskassa, Pariisissa; seura, josta ei ole ollut paljon tietoa, mutta josta ainakin yhden jäsenen nimi on kyllä tullut historiaan, ja tämä nimi on Catherine Théot, semmoinen sibylla Pariisissa vallankumouksen aikana. Hänen luonaan kävivät kaikki vallankumouksen merkkihenkilöt ja hänen nimensä on säilynyt, koska hänkin oli yksi vallankumouksen marttyyreista ja kuului tähän mystilliseen seuraan, josta kerron ja joka sai alkunsa seuraavalla tavalla. – Nyt me silloin koko ajan luumme rivien välistä ja osaamme ajatella kaikenmoisia asioita näiden historiallisten tosiseikkojen yhteydessä. – Eräs herra, nimeltään Loiseaut oli eräänä päivänä vuonna 1772 kirkossa. Siellä rukoillessaan hän huomasi läheisyydessään toisen ihmisen, myöskin rukoilevassa asennossa. Hänen silmänsä kiintyi siihen mieheen eli ukkoon, koska hän oli kovasti oudon ja merkillisen näköinen. Hän oli muuten paljas, alaston, ainoastaan villahousut päällään, hyvin auringon paahattama hänen alaston ruumiinsa ja kasvonsa, pitkä valkoinen parta, hiukset myöskin pitkät ja hajallaan. Hänen kädessään oli kirja, jossa kultaisin kirjaimin seiso: „kas tässä jumalan karitsa“, ja kun tämä herra Loiseaut katsoi tarkemmin, niin hän huomasi, että miehen kaulan ympäri kulki punainen juova, ihan koko niskan ja kaulan ympäri. Pian hän huomasi, että kukaan toinen

kirkossaolija ei nähnyt tätä kummallista ukkoa. Hän sitten syventyi uudelleen rukouksiinsa ja kun hän taas katsoi ylös, ei ukkoa ollut enää siinä. Sitten hän lähtee kotiinsa, mutta kun hän astuu huoneeseensa, on siellä taas sama vieras. Ja kun hän alkoi puhella ja kysyä: Kuka te olette?, niin tuo salaperäinen vieras onkin häipynyt näkyvistä. Tämä otti kovasti hra Loiseaut'n. Hän tunsi itsensä aivan sairaaksi ja meni vuoteeseen. Hän tunsi, että hän on kuumeessa, sängyssään hän on eikä saa unta, tuntee vain, että on kuumetta, hän ei kyllä houraillut, ei ollut niin vaikeasti sairas, mutta pää oli kipeä ja väsynyt hän oli, eikä siis noussut ylös. Yht'äkkiä hän yöllä huomasi että huone oli punaisessa valossa; hän pelästyi, että olisiko tulipalo jossain. Sitten hän nousee ja näkee, että pöydällä on kultainen vati; sillä vadilla on verinen pää, ja kun hän katsoo tarkemmin, huomaa hän, että se on tuon saman miehen pää. Se pyörittää silmiään kauhealla tavalla ja koettaa puhua; saa sanotuksi muutamia sanoja puoliksi kuiskaamalla. Se sanoo: „Minä edustan kuninkaiden ja heidän hovinaistensa, Herodestan ja Herodiasten päivää“. Ja kun se on tämän sanonut, häviää koko näky; häviää punainen valo ja kaikki on hävinnyt. Sitten hra Loiseaut nukkuu ja parin päivän kuluttua on taas aivan terve. Hän nousee ylös ja lähtee asioillensa, ja kun hän sitten tulee Louis XV:nnen torille Pariisissa, niin kulkiessaan sen yli hän kohtaa kerjäläisen, joka ojentaa hattuaan. Hän ei katsonutkaan koko kerjäläiseen, mutta otti kuitenkin rahan ja pisti sen hänen hattuunsa aikoen mennä ohi. Silloin se kerjäläinen puhuttelee häntä sanoen: „Kiitoksia, tässä rahassa on kuninkaan pää, mutta minä odotan kuitenkin, että toisen kuninkaan pää on kaatuva tällä tavalla“, ja hän viittaa kädellään. Hra Loiseaut katsahtaa häneen pelästyneenä ja huomaa, että kerjäläinen onkin se sama mies, joka oli ilmestynyt hänelle sekä kirkossa että hänen kotonaan. Hän pelästyy niin, että huutaa. Silloin kerjäläinen sanoo: „Älkää huutako, olkaa rauhassa, muuten ihmiset luulevat teitä hulluksi,

sillä minua ei näe kukaan muu kuin te. Olkaa rauhassa, kyllä te olette arvannut, kuka olen. Minä olen Johannes Kastaja, edelläkävijä, ja minä ennustan Ranskalle paljon onnettomuutta ja kirkolle samoin. Minä tahdon sinulle opettaa ja puhua, ja sinun on sitten puhuttava toisille, mitä minä sinulle puhun“. Ja tämän perästä hra Loiseaut aina oli seurustelussa ja keskustelussa joka päivä silloin tällöin tuon henkiolennon kanssa, joka oli nimittänyt itseään Johannes Kastajaksi. Ja se kertoi hra Loiseaut’lle paljon asioita tulevaisuudesta, se ennusti Ranskan kuninkuuden ja kirkon häviötä, ja kaikenlaisia semmoisia julmia asioita. Muistakaamme, että tämä oli vuonna 1772. Ja hra Loiseaut totteli tuon Johannes Kastajan neuvoa. Hän rupesi kertomaan asioita yksityisesti joillekuille ystävilleen; nämä niinkään taas ystävilleen, ja he innostuivat ja muodostivat pienen mystillisen seuran, pikkuisen piirin vain, joka säännöllisesti kokoontui. Siinä he sitten istuen piirissä pitivät toisiaan käsistä ja odottivat, että jotakin tapahtuisi. Nyt hra Loiseaut ollen itse selvänäköinen, joutui henkimaailman yhteyteen; hänhän näki tuon Johannes Kastajan. Ja taas se, että hän oli semmoinen mediumistinen olento, vaikutti toisiin niin, että jonkin ajan kuluttua kaikki alkoivat nähdä. He istuivat säännöllisesti sitten tuollaisessa piirissä, pienessä spiritistisessä piirissä, ja Johannes Kastajaksi mainittu olento vieritti heidän eteensä tulevaisuuden näkyjä Ranskan vallankumouksesta ja sitten myöskin näkyjä kuninkuuden, kuninkaan vallan kukistumisesta. Näistä asioista näkivät kaikki näkyjä ja kirjoittivat ne muistiin. Tätä piiriä johti eräs pappi, dom Gerle. Useita vuosia he sitten tällä tavalla istuivat ja hra Loiseaut oli aina piirin mediumi heidän keskellään. Mutta sitten vuonna 1788 juuri vallankumouksen aattona, silloin hän kuoli, ja toiset jäivät sitten jatkamaan. Olihan heillä henkinen johtaja dom Gerle. Mutta kun sitten vallankumous alkoi vuonna 1789, niin dom Gerle innostui vallankumoukseen ja ne, jotka olivat enemmän innostuneet vallankumousnäyistään, nyt ne tottelivat

dom Gerlea, ja innostuivat hänen kanssaan. Mutta oli toisia siinä piirissä, jotka eivät ollenkaan innostuneet vallankumouksesta, vaan enemmän pitivät kiinni toisesta näystään, kuinka kuningasvalta tulee takaisin, ja päättivät toista. Ja tapahtui niin, niinkuin aina tapahtuu, kun jonkin seuran perustaja on kuollut. Jonkin ajan kuluttua tämä mystillinen seura jakautui kahtia; toinen osa siitä eli dom Gerlen johdon alla edelleenkin, mutta toiset pitivät kiinni omista näyistään ja heidän mediuminaan oli eräs nainen nimeltä Francoise André. Dom Gerlella oli sitten parhaimpana mediuminaan tuo jo mainittu Catherine Théot. Tämä oli vanha eukko jo, hyvin sibyllamainen selvänäköinen mediumi ja hyvin korkealentoinen. Koska dom Gerle ja hänen piirinsä olivat innostuneita itse vallankumouksesta, niin heidän näkynsä kohdistuivat aina niihin asioihin ja liikkuivat siis aivan poliittisella alalla. Tietysti silloinen poliisi piti heitä tarkasti silmällä. Heidän luonaan kävivät kaikki etevimmät vallankumouksen ihmiset. — Muun muassa eräänä iltana, kun Catherine Théot on transsissa, niin hän näkee, että tulee yksi mies, joka on kruunattu kuningas ja oli melkein kuin Jumala maan päällä. Hän on hyveellinen ja jumalinen ihminen, kuin luotu vallankumouksen todelliseksi johtajaksi, hän alkaa kuin uutta aikaa. Hän sanoo, että on olemassa Jumala ja korkeampi olento! Sitten mediumi sanoo: „Hän tulee tänne tuo olento, kuulkaa, hän astuu sisään!“ Sitten tulee sisään eräs kaapuun pukeutunut mies ja Catherine Théot tervehtii häntä, jatkaa sitten puhettaan ja sanoo: „Sinun nimesi on Maximilian Robesbierre, sinä tulet tämän vallankumouksen kuninkaaksi!“ Tietysti tuo oli hyvin rohkeata puhetta. Robesbierre sanoi: „Kuinka te puhutte tällä lailla? Minä tulin tänne katsomaan ilmiöitä, katsomaan, jos saisin kuulla ja nähdä jotakin, ja nyt te puhutte tuollaista roskaa! Kuinka te tunnette minut! Te käytätte urkkijoita. Mitä tämä kaikki on? Minä menen, koska olette osoittautuneet poliittisesti vaarallisiksi, suoraan yleisen

komitean puheille ja annan ilmoituksen siellä teistä, ja teidät vangitaan.“ Sitten hän poistui. – Ja niin dom Gerle ja muut istuivat koko yön siellä valvoen ja olivat kovasti peloissaan. Mutta Catherine Théot sanoi: „Jos hän tahtoo meidät vangita, on se Jumalan tahto, sillä hän on Jumalan määräämä mies.“ Ja he odottivat kolmatta vuorokautta, mutta mitään ei tapahtunut. Kolmantena päivänä heidät sitten todella vangittiin, mutta se ei tapahtunut Rebesbierren toimesta, vaan hänen vihollistensa, jotka saivat tietää, että hän oli käynyt Catherine Théot’in luona ja tarttuivat tilaisuuteen päästäkseen syyttämään häntä mystisismistä ja kaikesta muusta semmoisesta vehkeilemisestä. – Ja kun Catherine Théot ja muut siihen piiriin kuuluvat joutuivat vankilaan, eivät he päässeet pois, niin että heidän lahkonsa loppui siihen. Catherine Théot’n luona oli kyllä käynyt monta kuuluisaa miestä, muun muassa Napoleon.

Taas nuo toiset, jotka muodostivat toisen osan alkuperäisestä seurasta, he jotka kiinnittivät enemmän huomiota niihin näkyihin, joissa puhuttiin kuninkuuden takaisin tulosta, rojalistit, he kauhistuivat koko vallankumousta. He pitivät sitä pahuuden työnä ja toivoivat kaikesta sydämestään, että kuninkuus nousisi jälleen entiseen voimaansa. Oli silloin oikein kummallinen ja merkille pantava ilmiö tuo, että heidän intressinsä kiintyi ja keskittyi tuohon pieneen kruununprinssiin, Ludvig XVI:n poikaan Ludvig XVII:een. Ja juuri tästä pienestä mystillisestä seurasta saivat alkunsa kaikki nuo toivot ja uskot, jotka elivät hyvin paljon Ranskassa silloin vallankumouksen aikana ja jälkeen, että se pieni prinssi elää vielä ja tulee takaisin. Hän ei kuollut Bastiljiin; hän istui siinä vankilassa ja eli, muttei kuollut sinne. Sitten hänet pelastettiin, ja kun hän kasvaa niin hän tulee takaisin Ranskan valtaistuimelle.

Historia kyllä kertoo, että tuo kuninkaanpoika kuoli huonosta hoidosta ja muusta johtuen vankilassa, sen suutari Simonin ja hänen vaimonsa huonosti hoitamana, mutta taas

legenda kertoo, että hänet vapautettiin ja että hän oli muualla jossain ja siellä hän kasvoi. Ja nuo kaikki uskojat eläytyivät tähän legendaan, he näkivät ja uskoivat sitä, eläytyivät aivan siihen uskoon, niin että välistä todella luulivat, että he olivat olleet pelastamassa sitä prinssiä. He pelästyivät, kun näkivät, että tuolla on se prinssi. Ja kummallista kyllä, heidän omaan piiriinsä liittyi tuollainen olento, jota luultiin häneksi. Ja kun ihmiset noin eläytyivät, niin se ihminen, joka luuli itseään ja jota toisetkin luulivat prinssiksi, hän muisti kaikki asiat. (Vuosia myöhemmin, viime vuosisadan alussa, kun tuo piiri jatkoi kokouksiaan, niin heillä oli niitä olentoja aina siellä täällä joku.) Ja kummallista oli, että tuo luultu prinssi täydellisesti muisti lapsuutensa, yksityiskohdittain kaikki tapahtumat omasta lapsuudestaan; minkälainen kuningas oli jne. niin luonnollisella tavalla, että mahdotonta oli tietää tai ajatella muuta, kuin että siinä on tuo todellinen prinssi. Ja yksi merkillisimmistä noista olennoista oli K. L. Naunderff, joka itse eläytyi siihen, että hän on Ludvig XVII. Hän oli siis Ludvig XVI:n näköinen, että kuninkaan vanhat palvelijat lankesivat maahan hänen eteensä ja todistivat, että hän on Ludvig XVII, sillä hänellä olivat kaikki ne ruumiin merkit, jotka olivat Ludvig XVI:llakin. Se oli hyvin merkillinen, tuo valtava usko, tuommainen usko Jumalan valitsemaan henkilöön, ihmeelliseen vapahtajaan, joka pelastaa maailmaa kaikista vaikeuksista, saa Ranskan onnelliseksi, kuninkuuden entiselleen, kirkon entiseen mahtiinsa ja kaikkea tuollaista. Tuommainen usko oli muutamissa ihmisissä, ja he silloin loivat ne mielikuvituksensa sankareista eläviksi fyysisiksi olennoiksi. Tämä on erittäin opettavaa sisäisten ilmiöitten historiassa. – Mutta laskekaamme nyt esirippu niiden asioiden eteen.

Muuan henkilö, jota myöskin ajattelin, on Cazotte. Hänen nimensä voi olla tunnettu. Ainakin se on tunnettu kirjallisuushistorian tuntijoille. Cazotte oli nim. myöskin

kirjailija ja tunnettu henkilö, tunnettu semmoisista selvänäköisistä ja profeetallisista kyvyistään. Hän oli syntynyt 1720-luvulla, saanut jesuiittakasvatuksen ja ryhtynyt sitten kirjoittamaan etevä kertomuksia. Se kirja, joka vieläkin mainitaan kirjallisuushistoriassa ja joka teki hänet tunnetuksi ja kuuluisaksi, on „Le diable amoureux“, ja joka merkitsee „Paholaisen, perkeleen rakkaus“. Se on sangen merkillinen romaani. Sitä luettiin paljon, mutta kaikki ehkä eivät nähneet kaikkia sen syvyyksiä. Näin perästä päin ainakin on kirjallisuuden tuntijoille erittäin hauskaa tutustua tuommoiseen hyvin filosofiseen rakkaustarinaan. Vaikka sen kuvaus on aivan silloisista oloista ja elämäntavoista, niin Cazotte on aivan toisella kannalla kuin yleensä tuo aikakausi, sillä hän katselee rakkautta kannalta, jolta sitä ei monikaan siihen aikaan katsonut. Tuo „Valistusaikahan“, joka oli samalla materialistisen innostuksen, skeptillisyyden elämän aika, otti rakkauden kovin aistilliselta kannalta. Jos koskaan, niin juuri ennen Ranskan vallankumouksen aikaa on elämä ylhäisön piireissä niin siveetöntä, kuin vain ajatella saattaa. Tietysti se oli pukeutunut hienoihin muotoihin; hyvin kaunista, briljanttia pinnalta, mutta samalla erinomaisen moraalitonta. Ei ollut sitä naista, joka ei ollut melkein kaikkien miesten rakastajatar tai miestä, joka ei ollut melkein kaikkien naisten rakastaja. Kuningas itse näytti erinomaista esimerkkiä. Jos Ludvig XIV oli vielä säilyttänyt hienouttaan, niin Ludvig XV:n aikana tämä oli unohdettu, niin etteivät ulkonaiset tavat olleet enää niin ankarat. Säädyllisyyteen ei enää kuulunut semmoinen ankara puhtaus kuin edellisen hallitsijan aikana. Ainoastaan hieno esiintyminen oli sen ajan tunnusmerkki. Sen ajan kirjallisuus puhuu aivan samaan äänensävyyn, ja kun lukee ranskalaisia romaaneja siltä ajalta, niin aivan ihmettelee sitä vapautta, joka siihen aikaan vallitsi.

Nyt Cazotte kirjoittaa kylläkin myös tällaisesta elämästä, mutta hän näyttää koko ajan, mihinkä kurjuuteen se pukeutuu;

kuinka ihminen itse asiassa luullessaan rakastavansa toisia ihmisiä rakastaa vain perkelettä, joutuu tekemisiin jonkin merkillisen henkiolennon kanssa. Cazotte kirjoittaa kuvailevalla tavalla; hän kertoo ja kuvailee, kuinka ihminen rakkauselämässään joutuu tekemisiin pirullisten henkiolentojen kanssa, eikä ihmisten kanssa ollenkaan. Hänen ulkonainen elämänsä on kuin näytelmää, hänen sielunsa on pirun vallassa. Lopulta hän herää ja näkee edessään hirmuiset kamelin kasvot, vaikka on luullut olevansa tekemisissä kaunottaren kanssa. Sillä tavalla ihminen herää näkemään todellisuuden hänen kirjassaan. Se on siis huomattava henkinen kirja, vaikka onkin sen ajan tyyliin kirjoitettu.

Kun Cazotte oli julkaissut tämän kirjansa painosta, saapui kerran eräänä päivänä hänen luokseen herrasmies, yllään viitta ja päässään suuri lierihattu, hyvin salaperäisen ja synkän näköinen, ja tarkasteli häntä hyvin ankarasti. Sitten tämä herrasmies tekee merkillisiä merkkejä. Cazotte ei ymmärrä siitä ollenkaan, hänellä ei ole aavistustakaan noista merkeistä eikä hän osaa mitään niihin vastata, töllistelee vain hämmästyneenä. Vieras tekee vielä joitakin merkkejä, jotka ovat yhtä outoja hänelle. Vielä kolmannen kerran tekee vieras noita merkkejä, ja kun hän ei niistäkään mitään ymmärrä, käyvät vieraan kasvot lempeämmiksi, hän alkaa puhumaan ja sanoo: „Ettekö ole vihitty meidän seuramme salaisuuksiin?“ – „En, minä en ole millään tavalla vihitty, en kuulu mihinkään seuraan, en tiedä ollenkaan mitään.“

„Iloitsen siitä“, sanoit tämä vieras, sillä jos te olisitte kuuluneet meidän seuraamme, niin ankara tuomio olisi ollut teidän yllänne sentähden, että olette paljastanut salaisuuksiamme kirjassanne. Mutta koska ette kuulukaan meidän seuraamme ja sen perusteella tiedä salaisuuksiamme, niin näen, että olette itse ajatellut; olette ajattelijat, totuuden etsijä ja ihminen, joka ansaitsee enemmän valtaa. Tahdotteko saada enemmän valistusta, opetusta ja tietoa yksityisiin

seikkoihin, joita olette siis taitavalla tavalla „Le diable amoureux“ -kirjassanne kosketellut?“ – „Tietysti, hyvin mielelläni“, vastasi Cazotte, ja silloin vieras sanoi. „Niin, minä kuulun erääseen salaiseen seuraan ja minä otan teidät oppilaakseni“. (Tämä henkilö oli itse asiassa eräs Martines de Pasqualis, joka oli tuommoisen mystillisen seuran johtajana. Hänen nimensä ei ole niin paljon tunnettu kuin hänen erittäin etevän oppilaansa Luis Claude de St. Martin'in. Hän oli eräs semmoinen filosofi, joka kirjoitti eteviä teoksia ja oli jo silloin, siihen aikaan tunnettu, ja nykyään kaikki salatiiteilijät pitävät hyvin suurella arvossa hänen kirjojaan.)

Siis tuo opettaja otti Cazotten oppilaakseen ja vihki vähitellen hänet tietoihinsa, ja kehitti hänessä hänen luontaisia yliaistillisia kykyjään, niin että Cazottesta tuli semmoinen profeetta ja selvänäkijä. – Monet historialliset kirjailijat ja muistelmien kirjoittajat ovat kertoneet Cazotten profeetallisista kyvyistä, ja eräs tunnetuimmista kaskuista hänen profeetallisista ennustuksistaan on se kertomus, joka mm. löytyy kirjailija Jean Francois de Laharpen eräässä „Memoaarissa“. Tämän kertomuksen minä tahdon kertoa.

Se tapahtui alussa vuotta 1788. – Oli suuret päivälliset herttua de Grammontin luona. Siellä oli ainoastaan Ranskan hienostoa, sekä aatelista että älyllistä; kirjailijoita, runoilijoita, opettajia, taiteilijoita jne., naisia ja herroja, ja siellä oli mm. myöskin Cazotte vieraana, koska hän oli tunnettu merkkihenkilö ja kirjailija.

Päivällispöydässä keskustellaan, niinkuin siihen aikaan yleensä, suurista tulevaisuuden toiveista – sehän oli valistuksen aikaa, Voltairen suurta aikaa. Koko maailma oli saatu uskomaan, että vain ihminen se jotain tiesi, ja uskonnot olivat satuja. Kaikki siis iloitsivat järjen suuresta voitosta. – Nyt tässäkin päivällispöydässä keskusteltiin niistä asioita ja itse isäntä kertoi, kuinka hänen parturinsakin oli huomauttanut eräänä päivänä: „Vaikka minä olen pelkkä parturi, niin minulla

ei ole sen enempää uskoa kuin hienolla kreivilläkään.“ Kaikki ihmettelivät, että se oli suuremmoista, että kaikki nyt pääsevät kuin painajaisesta, jota kirkot ja papit pitivät yllä: Järjen valo tunkeutuu kaikkeen elämään, ihmiset voivat ajatella vapaasti ja uskoa ja toivoa semmoista tulevaisuutta, jolloin järki johtaa koko maailmaa. He innostuivat yhä enemmän kuvittelemaan, kuinka ihmeellistä todella on tulossa, kun filosofia pääsee uskonnon tilalle, tieto voittaa alaa ja kaikki ihmiset valistuvat ja saavat todellista kasvatusta ja oppia. Suuri aika on tulossa; ihmiskunnalle koittaa uuden päivän aamurusko.

Ja sitten huomataan yht’äkkiä, että Cazotte istuu seurassa sangen synkkänä. Hän ei puhu mitään. „No, monsieur Cazotte“, huomauttaa joku, „ettekö iloitsekaan kanssamme ja tahdo olla tuossa järjen valtakunnassa? Kuinka onkaan teidän kanssanne!“ – „Niin“, sanoo tämä, „Minä en todellakaan tahdo tulla papiksi siinä järjen valtakunnassa, en todellakaan!“ – „Mutta kuinka niin, eikö se tule toteutumaan?“ – „Se tulee kyllä, ja juuri sentähden, että se tulee toteutumaan ja minä näen, kuinka se tulee tänne Ranskaan muutaman vuoden kuluttua, sen tähden tunnen itseni pelokkaaksi ja synkäksi mieleltäni.“ – Mutta kuinka ihmeessä te voitte olla sellainen, ettekö usko järkeen?“ – „En tiedä, mutta näen, minkälainen se järjen valtakunta on toteutuessaan. Te kaikki tulette sen näkemään, sen järjen valtakunnan, kuinka kaikki ihmiset puhuvat järjestä, ihmiskunnan veljeydestä, kuinka ihmiset ovat innostuneita noihin järjen aatteisiin. Tulette kaikki näkemään sen ajan, mutta minä näen siinä jotain toista.“ – „Mitä te sitten näette siinä ajassa?“ ihmetteli eräs herra Concordet, joka oli etevä matemaatikko. – „Minä näen, että te, tekin tässä järjen ihmeellisessä valtakunnassa, onnen päivinä tulette kuolemaan vankikopissa, nieltyänne pienen annoksen myrkkyä, jota onnen päivinä aina kannatte mukanne!“ – „Ohoo, teidän vasta olette oikea onnettomuuden profeetta, mutta jos se koskee minua, niin mitä nyt yksi ihminen sitten merkitsee?“ – „Ei“, sanoi

silloin Cazotte, „yhtä hyvin kuin näen teistä sen, näen myös teistä herra Nicolay, että te tulette kuolemaan mestauslavalla, samoin myös te herra de Malesherbes.“ Ja herrat järjestään tekivät hänelle kysymyksiä, että mitä hän näkee hänestä ja hänestä. Yhdelle hän sanoi: „Te tulette tuossa onnen valtakunnassa 22 kertaa leikkaamaan partaveitsellä itseänne, ja tulette kuolemaan siten, että teidät varomattomasti leikataan – tosin omasta pyynnöstänne – 6 kertaa ja sitten yöllä kuulette. Te kaikki muut kuulette mestauslavalla.“ – „Mutta tähän on hirveätä, mitä te puhuttekaan“ kuuluu silloin vanhan rouva de Grammontin ääni. „Tahdon rauhoittua, sillä onhan se edes hyvä, että me naiset olemme vallankumouksen ulkopuolella. Kukaan ei tietystikään välitä meidän sukupuolestamme, se on vapautettu kaikista niistä.“ – „Ei“, sanoo Cazotte, „tällä kertaa sukupuoli ei merkitse mitään. Naiset ja lapset yhtä hyvin kuin miehet viedään mestauslavalle vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden nimessä, järjen käskystä. Teidätkin, rouva de Grammont, viedään mestauslavalle.“ – „Ohoo, mutta ei suinkaan tavallisilla pyövelin rattailta. Ainakin ne ovat mustilla verhotut! – „Valitettavasti ei; kädet selän taakse sidottuina viedään teidät ja vielä korkeammatkin naiset mestauslavalle.“ – „Ette suinkaan tarkoita, että prinsessakin . . . “ – „Korkeammat vielä“, sanoo Cazotte. „Mitä – “ he eivät uskalla sitä sanoa. „No, kun nyt niin synkkää ennustatte meille kaikille, niin ainakin minä sitten saan rippi-isän viimeisellä hetkelläni.“ – „Ei“, sanoo Cazotte, „ei rippi-isää. Sitä ei myönnetä muille, kuin viimeisenä suosiona ja kunnian osoituksena yhdelle ainoalle.“ – „Kenelle, sanokaa kenelle!“ – „Kuninkaalle, kun hänet viedään mestauslavalle.“

Mutta tämä oli liikaa. Kaikki vieraat nousivat ja isäntä tuli Cazotten luo ja sanoi: „Nyt lopetetaan. Sehän käy meille vaaralliseksi, jos tämmöistä jatkuu.“ – „Niin,“ sanoo Cazotte, „ja kuitenkin ei kulu kuutta vuotta, ennenkuin tämä kaikki on

tapahtunut.“ – „Mutta itsestänne ette ole mitään puhunut?“ – „Eikö mitään sitten minulle tapahdu?“ kysyy eräs, jolle Cazotte ei ollut mitään sanonut. „Teille, Laharpe, teille tapahtuu todellakin semmoista, jota ette ollenkaan uskoisi, jos sen kertoisin!“ – „No mitä, sanokaa!“ – „Teistä tulee kristitty!“ – „Mitä?“ – ja kaikki purskahtavat nauramaan jonkun sanoessa: „Jos alamme odottaa näitä asioita siksi, kunnes Laharpesta tulee kristitty, kuolemme kaikki sitä ennen. Mutta te, Cazotte, ette ole vielä sanoneet mitään itsestänne.“ Cazotte sanoo silloin: „Tunneteko kertomuksen Jerusalemin häviöstä, oletteko lukeneet siitä?“ – „Olemme tietysti, mutta olettakaa nyt, ettemme tuota kohtaa tuntisi, puhukaa vain, niinkuin emme sitä tuntisi.“ – „Jos muistatte, kerrotaan siinä, että Jerusalemin hävityksessä oli eräs ihminen, joka kulki pitkin Jerusalemin muureja 7:nä päivänä peräkkäin ja huusi ja valitti: „Voi sinua Jerusalem – ja voi itseäni!“ Ja seitsemäntenä päivänä hänen näin huutaessaan tuli vihollisten heittokoneesta kivi, joka hänet murskasi kuoliaaksi!“ Näin sanottuaan Cazotte nousi ja poistui, ja muutkin vieraat tahtomattaan kauhistuneina hetken kuluttua poistuivat. Ja me näemme historiasta, että kaikille näille henkilöille – myös niille, joille Cazotte oli ennustanut kuoleman – kävi aivan sillä lailla, kuin hän oli ennustanut. Ja hänet itsensäkin, koska hän aivan pelottomasti ja avoimesti suoraan asettui vallankumousta vastaan eikä hyväksynyt vallankumouksen suorittamia rikollisia tekoja, vallankumoukselliset virkamiehet ottivat kiinni vuonna 1792. Silloin hän joutui vankilaan ja tuomittiin kuolemaan, mutta hänen tyttärensä pelasti hänet menemällä kuolemaan hänen puolestaan. Ja hän onnistui pelastumaan, koska tyttärellä ei ollut aatelistan nimeä. Tytär saattoi olla niin veljellinen, että voi ottaa isän pois vankilasta. Mutta silloin Cazotte sanoi: „Kohtaloaan ei voi välttää, kolmen päivän perästä minut kuitenkin vangitaan!“ Ja tapahtui niin, että kolmantena päivänä otettiin hänet uudelleen kiinni ja vietiin tuomioistuimen eteen.

– Kummallista kyllä, tuomarit olivat tuossa istunnossa äärettömän kohteliaita Cazottelle. On hyvin merkillinen se pöytäkirja, joka pidettiin tuossa istunnossa. Siinä mainitaan tuomarien mm. sanoneen: „Kuinka te, joka koko elämänne ajan olette elänyt niinkuin hyveellisen miehen tuleekin elää, kuinka yhtäkaikki vanhoina päivinänne menette sitten vastustamaan vallankumousta: kuinka voitte olla semmoinen. – Ja Cazotten mainitaan vastanneen yhtä kohteliaasti. – Sitten hänet mestattiin, ja niin täytyi se minkä hän oli ennustanut.

Nyt kerron vielä eräästä henkilöstä, jonka nimi oli Cagliostro. Kreivi Cagliostron nimi on kaikille tunnettu. Hän oli oikeastaan sen ajan salaperäisin henkilö. Ja se, mikä etenkin kiinnostaa meikäläisten teosofien, vapaamuurarein ym. mieltä, on, että hän sanoi itsestään: „Minä olen tullut maailmaan laskemaan peruskiven uudelle totuuden temppelille, sille vanhalle temppelille, jota Temppeleiherra tahtoivat rakentaa ja joka silloin hävitettiin. Minä olen tullut aloittamaan uudestaan sitä aikaa.“ Ja Cagliostro painatti Lontoossa semmoisen kutsukirjeen, jossa hän kutsui määrättynä päivänä koolle kaikki todelliset vapaamuurarit laskemaan peruskiven uudelle ihmiskunnan temppelille. – Tahdon kertoa tässä kesken esitystä erään tapahtuman Pariisissa ennen vallankumousta. –

Vuonna 1785 Cagliostro tuli Pariisiin ja vietti siellä aikaansa. Hänen edellään oli jo kulkenut suuri huhu ja maine. Hän oli kuuluisa ja tunnettu ympäri Eurooppaa. Heti kun hän tuli Pariisiin, sai hän köyhät ihmiset puolelleen. Häntä mainitaankin „köyhäin isäksi“ sentähden, että hänen kukkaronsa oli aina auki, hän auttoi kaikkia puutteenalaisia ja kärsiviä. Hän tuli köyhäin rakastamaksi Pariisissa, niinkuin hän oli ollut kaikkialla, missä hän vain oli liikkunut.

Sitten Pariisissa ilmoitti hän tuttavilleen ja heidän kauttaan levisi huhu, että hän oli tullut uudistamaan koko vapaamuurariutta: hänellä oli semmoista salaista tietoa vanhoista mysteριοista. „Hän on Egyptin mysteριοihin

tutustunut ja tietää niitä asioita; hän tahtoo tuoda sitä valoa Eurooppaan, mitä vanhat mysteerit voivat antaa, ja tuoda sitä vapaamuurareille nyt sillä tavalla, että hän perustaa uuden Egyptiläisen riituksen. Ja siihen Looshiin hän tahtoo ottaa vastaan niitä, jotka tahtovat tulla siihen vihityiksi. Vanhojen traditioiden ylläpitäjänä hän myöskin avaa ovet naisillekin!“ – Sen tähden tässä hänen Egyptiläisessä riituksessaan, jonka Suurmestari hän oli, otettiin naiseikin vastaan.

Sitten maaliskuun 20 päivänä 1785 oli suuri, ihmeellinen looshikokous Caglioston hotellissa Pariisissa. Hän oli suuremmoisilla rahallisilla uhrauksilla koristuttanut suurta kokoussalia ja laitattanut kaikenmoisia ihmeellisyyksiä, niin että se looshikokous oli kerrassaan ihmeellinen. Siinä kokouksessa otettiin paljon naisia vastaan, ja vihittiin suurmestariattareksi prinsessa Lambale. Te tiedätte, tämä on hyvin tunnettu historiasta. Hän oli Marie Antoinetten ystävä ja hän oli naimisissa prinssin kanssa. Hän oli hyvin tunnettu ja kuuluisa puhtaudestaan ja naisellisesta täydellisyydestään. Hänet murhattiin sitten vallankumouksen aikana. Hän istui ensin vankina kuningattaren kanssa Tempeliherrain vanhassa tempelissä, mutta sitten joku pelasti hänet. Hänet tuotiin ulos ja kuljetettiin katuja pitkin, mutta erään kadun kulmassa jotkut tunsivat hänet, jolloin kansa raivossaan repi hänet palasiksi ja hänen päänsä leikattiin irti. Maaliskuussa vuonna 1785 hänet oli vihitty suurmestariattareksi Egyptiläiseen riitukseen Caglioston luona. Ja nyt oli silloin Pariisissa jo naisissakin hyvin paljon vapaamuurareita. Lopuksi oli hyvinkin paljon.

Nyt oli Ranskassa jo tätä ennen 10.000 vapaamuuraria, ja he tulivat vähän kateellisiksi, kun Cagliostro ilmoitti, että hänellä on tietoa ja hän voi vihkiä heidät tuntemattomiin salaisuuksiin. Silloin vapaamuurarit rupesivat ihmetellen kuiskimaan – etenkin kaikki oppineet ja tiedemiehet, jotka kuuluivat vapaamuurareihin – että mitä tuo merkitsee ja että meidän olisi otettava selvää, mitä vapaamuurarius oikeastaan

on, mistä se on saanut alkunsa ja mistä johtuu, että nyt puhutaan joistakin salaperäisistä tiedoista sen yhteydessä, sillä mehän olemme ottaneet sen aivan toiselta kannalta! Cagliostro esiintyminen herätti tuommoista kohua vapaamuurareissa, ja he päättivät: Pidetään kokous ja pyydetään Cagliostro mukaan siihen kokoukseen, siinä hän saa esittää meille asiat. Ja toukokuun 10 päivänä 1785 määräsivät vapaamuurarit pidettäväksi konventin, johon kokoontui kuuluisimpia miehiä Ranskasta, myöskin Cagliostro oli kutsuttu. Sen punenjohtajana oli eräs tiedemies St. Martin, joka oli tunnettu historioitsija, vanhojen aasialaisten uskontojen ja asiain tuntija. Siis orientalisti, ja muutenkin vähän taipuvainen uskomaan yliaistillisiin asioihin. Kokouksessa Cagliostro, jolla oli itämaalaisen miehen hieno esiintymistapa, voitti heti esiintymisellään kaikkien sydämet puolelleen. – Ensin kävi keskustelu semmoisista asioista, jotka voivat orientalisteja huvittaa, ja nyt kuullessaan, kuinka hän todella oli käynyt itämailla, käynyt Persiassa, Arabiassa ja muualla, niin että hänen tietonsa niistä oli kerrassaan pätevää, kaikki tutkittuja asioita, niin tämä mies nautti, sillä hän tunsu, että tässä on mies, jolla on todellista tietoa. Kaikki toisetkin läsnäolijat olivat Cagliostrolle kiitollisia. Sitten St. Martin sanoo: „Te sanotte, herra kreivi, että vapaamuurariudesta on kadonnut kaikki sen alkuperäinen tieto, ja että teillä taas olisi sellaista tietoa.“ Cagliostro tulee äkkiä aivan kylmäksi, koskemattomaksi, ja sanoo: „Niin, voihan täällä puhua vapaasti ja tahdon kuulla jotakin teiltä.“ Sitten hän jatkaa: „Onhan se totta. Minä en tiedä, keneltä olette sen kuulleet, en ole ennen sitä esittänyt ja sanonut, mutta totta on, että minun mielestäni vapaamuurarius on hyvin mitätöntä. Se on kadottanut alkuperäisen tietonsa ja henkensä; ne ovat siltä poissa. Ja totta on myöskin, että minä olen tullut itämailta, Egyptiläisistä mysteereistä tuomaan tietoja, joita ei vapaamuurareilla ollenkaan ole. Ajatelkaa nyt esim. sitäkin, että te puhutte

Suuresta Maailman Arkkitehdistä. Egyptiläiseltä kannalta tämä on huonosti valittu nimitys. Jos ajattelette Jumalaa, Jumaluutta, ei se sovi. Te ymmärrätte sillä tavalla, että se tarkoittaa itse Jumalaa, Jumalallista elämää, mutta ei Jumalaa voi sillä tavalla määritellä. Tiedättekö, kuinka vanhassa Egyptissä määritellään iankaikkisuutta ja äärettömyyttä. Sanomme sitä Ruusu-Ristiksi. Ruusu kuvasi siellä kehää ja Risti ilmennyksen kaksinaisuutta, henkeä ja ainetta. Risti kuvasi äärettömyyttä sen tähden, että kun piirrätte ristin, voitte pidentää sen viivoja äärettömiin. Risti kuvaa siis äärettömyyttä, ikuisuutta. Sen keskellä on kehä, Ruusu; se kuvaa ilmennystä elämää, se kuvaa ikuisuutta, joka ilmenee tuona kehänä, sillä se on rajoitettu, samalla kuin se itse on ääretön. Se oli meillä vanhassa Egyptissä jumaluuden ja sen ilmennyksen symboli. Sillä lailla me 6.000 vuotta sitten Egyptissä kuvasimme Ruusu-Ristiä, ja meillä oli muitakin symbooleja tämän yhteydessä. Meillä oli tässä ristissä nuo pyhät kirjaimet INRI, jotka te olette panneet Jeesus Natsarealaisen ristiin ja jotka teidän mielestänne merkitsevät; Jeesus Natsareanus Rex Judeanus“. Me vanhassa Egyptissä ymmärsimme toisin, pyhällä kielellä nämä 4 kirjainta saavat salaperäisen sisällön: tämä kirjain I kuvaa jumalallista aktiivista luovaa voimaa, jota ilman ei mikään ilmennys voi manifestoida, ja kirjain N kuvaa ikuista substanssia, jota ilman ei myöskään mitään voi ilmetä. Ja nämä kaksi, luova voima ja ikuinen substanssi, ovat Jumalan, salaperäisen Jumalan kaksi ilmennysnapaa. Kirjain R, kolmas, kuvaa näiden molempain yhteistä toimintaa, joka näkyy alati muuttuvissa muodoissa: ja viimeinen kirjain I kuvaa uudestaan tuota salaperäistä jumalallista luovaa voimaa, joka aina palaa itseensä ja aina tulee uudestaan ulos; jumaluuteen ja siitä ulos, aloittaa ja lopettaa. Me emme asettaneet näitä kirjaimia näkyviin, vaan laadimme sfinksin siihen Ruusu-Ristiin sillä tavalla, että jaoimme tuon kehän neljään osaan ja INRI:n asemasta asetimme osiin ihmisen, härän, leijonan ja kotkan kuvat. Nämä

neljä symbolia, joista sfinksi on kokoonpantu, asetimme tähän Ruusu-Ristiin. Siinä oli koko meidän vanha egyptiläinen Ruusu-Ristiläinen symbolimme, joka kätkee hyvin paljon salaisuuksia.“

Kaikki tunsivat itsensä sängen innostuneiksi ja uteliaiksi. Tämä kaikki oli heistä hyvin merkillistä. „Mutta“, sanoi joku oppineista herroista, „jos Teillä nyt on semmoinen viisaus, jonka olette saanut, ettekö sitä myös meille todistaisi jollakin tavalla, antaen todistuksen siitä, että Teillä on semmoinen viisaus ja kyky“.

Cagliostro silloin sanoi: „Voin sen tehdä, jos pyhästi lupaatte ja vannotte, että pidätte kaiken salassa.“

Ja kaikki lupasivat. „Me vannomme sen.“

„Olkoon“, sanoi Cagliostro, „sitten minä käyn ennustamaan tulevista ajoista ja näytän, miten ja millä tavalla ennustetaan.“

Hän otti jonkin historiasta tunnetun nimen ja näytti, miten hän ennustaa. Ja sitten hän ryhtyi ennustamaan. Hän asetti jonkin kysymyksen – tai jos ennustus koski jotain henkilöä, sen henkilön nimen arvonimiseen – kaikki kirjaimet erikseen kehään, sekaisin, miten tahansa. Hän otti esim. Ludvig XVI:n nimen ja kirjoitti sen tällä tavalla: „Louis sez vo de France“, otti sitten kaikki kirjaimet erikseen ja asetti kehään miten tahansa. Sitten hän sanoi: „Nyt katselen ja annan sisäisen kykyni vaikuttaa ajatukseeni ja silmääni, niin että näen, mitä muuta tulee noista samoista kirjaimista, ja sitten luen sen.“ – Ja hän otti lukuisia esimerkkejä vanhasta historiasta ja ennusti myös tulevaisuudesta.

Kaikki olivat hyvin hämmästyneitä. He saivat myös tehdä kysymyksiä. Kysymys kirjoitettiin mainitulla tavalla paperille, ja Cagliostro katseli sitä ja sanoi lauseen, joka kirjaimista muodostui. Hän ennusti Ranskan vallankumouksen, Ludvig XVI:n kuoleman mestauslavalla; ennusti kardinaali de Rohan'ille vaikeuksia, ennusti kaikenlaisia asioita.

Kaikenlaisiin kysymyksiin, mitä siellä vaan asetettiin, tuli vastaus, ja jokainen saattoi nähdä, että vain samoja kirjaimia käytettiin, mitä kysymys sisälsi. Joskus saattoi joitakin kirjaimia jäädä käyttämättä, mutta silloin niistäkin tuli latinankielinen oraakkeli-lause.

Kaikki olivat kauhistuksissaan, kun saivat kuulla synkkiä asioita ja joku kysyi: „Mutta Ranskan vallankumous, kuinka se loppuu?“ – Oli jo saatu kuulla, kuinka kuninkaan käy ja paljon muuta semmoista, oli ollut jo pitkä sarja ennustuksia ja esimerkkejä. – Cagliostro sanoi: „Meidän ei tarvitse muuta kuin ajatella Ranskan vallankumousta ja kirjoittaa se näin: „*Revolution francaise*“. – Hän katselee sitä vähän aikaa ja sanoo: „Noista kirjaimista muodostuu vastaus. Niin, katsokaa – näin minä näen: „*Un corse vote la fineira*“, samat kirjaimet.“ (Suomeksi: „Äänestyksellä valittu korsikalainen sen lopettaa“.) – Sitten kysyttiin, osaisiko Cagliostro sanoa, kuka semmoinen korsikalainen on, ja siihen saatiin vastaukseksi nimikin: „*Napoleon Buonabarte*“. – Tämä oli lyhyt esimerkki siitä, kuinka vastaus tulee itse kysymyksestä.

Nyt jos tahdotte tutustua tuloksiin, jotka tällä samalla menettelytavalla on saatu täällä Suomessa, niin ottakaa ja lukekaa Tietäjän marraskuun n:o 1914. Siinä minä kerron, kuinka eräänä iltana lokakuussa sain semmoisen leikillisen profetallisen puuskan, että ajattelin: „Minäpä koetan vanhaa kabbalistista ennustustapaa.“ Ja sitten kerron, kuinka koetan esim. seuraavaa: „*Omatunto, teosofinen aikakauslehti*.“ Sitten käytin tuota menettelyä ja kun katselin vähän vähän aikaa, niin itsestään muodostui, ilmeni eteeni: „*Luovu koko nimestä, valitse toinen*.“ 2 a-kirjainta jäi jällelle, ja niistä muodostui latinankielinen lause: „*Adeptum adopta*“. – „*Omatunto*“ ei ollut nimenä kuin 3 vuotta, ja sitten muodostui lehden nimeksi „*Tietäjä*“, juuri niinkuin tuo latinankielinen lause sanoi: „*omaksu tietäjä*“. Oli muitakin esimerkkejä ja niistä oli eräs, jolla oli jonkinlaista mielenkiintoa. Minä ajattelin sotaa ja

kirjoitin ensin: „Wilhelm toinen, Saksan keisari“ ja luin siitä jotakin, mutta kauhistuin heti vähäsen, että on epäkohteliasta ajatella suomeksi, kun kysymyksessä on toisen maan keisari: täytyy tehdä se hänen omalla kielellään ja kirjoittaa näin: „Wilhelm der zweite, Kaiser von Deutschland“. Sitten rupesin katselemaan niitä kirjaimia ja muutamassa minuutissa muodostuu monta lausetta. Ensiksi tulee lause hänen luonteestaan, ja silloin ei jäänyt kuin 3 kirjainta jällelle: „Miksi minun tulee kärsiä, käteni kuihtuu“. Sitten tulee lause: „Katso kurja maailma, kunnia sinulle kuoleman seppeleessä“. Ja sitten tulee: „Ihanekansa, rautainen mahti maailmassa“. Ja sitten, kun vielä katselen ja ajattelen enemmän kohtaloa kuin luonnetta, tulee: „Kansa, maa koti, maailma, ne minä tulen murtamaan ja hajoittamaan. Ja vielä: „Nöyhyyttä täynnä on todellakin sinun loppusi, niin kuin kosto.“ – Tunsin itsekseni, että tämä on hyvin huonoa. Ajattelin, että se tarkoittaa sitä, että keisari ei tule kuolemaan itse kaikessa tässä mullistuksessa, mutta karkoitetaan pois maasta ja elää vieraalla maalla.

Nyt tahtoisin niille, jotka haluaisivat pientä okkultista harjoitusta, antaa semmoisen neuvon, että tällä tavalla vähäsen harjoittaisivat semmoista intuitiota, aavistuskykyä. Se on hyvin vaaratonta ja se tapahtuu – ei niin, että näin kirjoittaa kirjaimet ja sitten katselee: se on hieman vaikeampaa, siinä tarvitaan ehkä enemmän klärvoajantia, selvänäköisyyttä – siten, että valmistaa itselleen pienet kortit pahvista tai hyvästä paperista ja kirjoittaa jokaiseen yhden kirjaimen. (Täytyy kyllä olla jokaista kirjainta useampia, ehkä 10 kpl kutakin. Kokemus sitten näyttää, mitä kirjaimia tarvitaan enemmän, mitä vähemmän). Sitten asettaa jokin kysymyksen: kysyy esim. jotakin tapahtumaa tai asiaa, joka on ennestään selvä, tai ottaa oman nimensä – tai jonkun toisen nimen kaikkine arvonimiseen ja titteleineen – ja noukkii pakasta kaikki vastaavat kirjaimet, sekoittaa ne ja asettaa jollakin lailla piiriin. Kun kaikki on valmiina, antaa katseensa harhailla noiden

korttien yli ja muodostaa itsestään sanoja. Ja kun muodostuu jokin sana, niin noukkii ne pois piiristä ja asettaa siihen vierelle jatkaen samalla tavalla loppuun asti. Jos huomaa, että se pysähtyy – ei muodostu enää sanoja, vaikka on paljon kirjaimia jäljellä –, niin asettaa kaiken uudestaan. – Sillä tavalla jokainen voi saada selville, onko hänellä profeetallisia kykyjä.